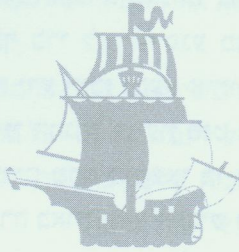

ארץ לעולם לא

הכרכרה הישנה והמרופטת, הרתומה לשני סוסים יגעים, התגלגלה ברעש על הרציף, וגלגליה החורקים, שהרעידו את קורותיו העקומות, העירו את פיטר משנתו הטרופה. בחלל הכרכרה החמה והמחניקה עמד ריח של חמישה ילדים ומבוגר אחד, שאיש מהם לא הרבה במיוחד להתרחץ. פיטר היה מנהיג הילדים, מכיוון שהיה המבוגר מביניהם. ואולי לא. הוא לא ממש ידע בן כמה הוא, לכן בחר לעצמו את הגיל שהתאים לצרכיו, ותמיד התאים לו להיות גדול בשנה מן הבוגר מבין חבריו. אם פיטר היה בן תשע, וילד חדש הגיע למעון סנט נורברט לנערים קשי חינוך ואמר שהוא בן עשר, מיד היה פיטר מכריז שהוא בן אחת-עשרה. הוא גם ידע לירוק רחוק יותר מכל חבריו, מה שהכתיר אותו כמנהיג ללא עוררין. כמנהיג, היה זה מתפקידו לשים עין על העניינים באופן כללי. והוא לא היה מרצה כלל מן האופן שבו התנהלו הדברים היום. לילדים נאמר רק שהם עומדים להפליג משם באונייה. עד כמה שפיטר לא אהב את מקום מגוריו בשבע השנים האחרונות, ככל שהתארך המסע בכרכרה, נשמעה לו ההפלגה הזאת מפחידה יותר ויותר.

הם יצאו לדרכם מסנט נורברט עוד בחשכה, אבל עכשיו ראה פיטר

אור יום אפרפר מבעד לחלון העגול הקטן של הכרכרה. הוא הביט החוצה, חידד את מבטו, וראה איזה גוף אפל אורב ליד הרציף. הגוף נראה לפיטר כמפלצת בעלת שדרות ארוכות היוצאות מגבה. לא מצא חן בעיניו הרעיון להיכנס לתוך בטנה של אותה מפלצת.

"זהו זה?" שאל. "זאת האונייה שאנחנו עולים עליה?"

הוא מיהר להתכופף כדי לא להיפגע מאגרופו הימני של אדוארד ג'רמפקין. בכל רגע נתון ידע היכן נמצא אותו אגרוף; שבע שנים ארוכות חמק ממנו. ג'רמפקין, סגן המנהל במעון סנט נורברט לנערים קשי חינוך, היה אלוף החוקים, שרבים מהם הומצאו בו במקום, ואת כולם אכף על חניכיו בעזרת מכה מהירה באוזן. הוא הקדיש רק מעט תשומת לב לשאלה למי שייכת אותה אוזן שאגרופו נחת עליה; מנקודת מבטו של ג'רמפקין, כל הנערים היו מפרי חוק.

הפעם פגע האגרוף באוזן השייכת לילד ששמו תומס, שישב מכורבל, חצי־ישן, על־יד פיטר החמקמק.

"אִי!" אמר תומס.

"אל תשתמש במילים חסרות משמעות," אמר מר ג'רמפקין, שהיה בין היתר המורה ללשון בבית־הספר סנט נורברט.

"לא השתמתי... אִי!" אמר תומס אחרי שחטף עוד אגרוף מג'רמפקין, שהתנגד מאוד לתשובות חצופות.

לרגע היה שקט בכרכרה, פרט לרעש הגלגלים. אחר־כך ניסה פיטר שנית.

"אדוני," אמר, "זאת האונייה שלנו?" עיניו היו צמודות לאגרוף, למקרה שגם "אונייה" היא מילה חסרת משמעות.

פיטר חשב לנסות לברוח, אבל לא ידע אם יצליח. מכל מקום, הוא לא ראה הזדמנות טובה לבריחה; בכל פינה היו מלחים ופועלי נמל, עגלות וכרכרות. בקרבת החרטום של האונייה נראו אנשים בכגדים חגיגיים עולים על הכבש ונעזרים כמעקה החבל. בצד החרטום נראו כמה חזירים ופרה עולים על קורה משופעת, ואחריהם כמה אנשים לבושים בפשטות, כפיטר וחבריו.

גרמפקין הסתכל מבעד לחלון העגול וחיך, אבל חיוכו לא היה נעים. שום דבר באישיותו של גרמפקין לא היה נעים.

"כן, זאת האונייה שלכם, " אמר. "ארץ לעולם לא."

"מה זה ארץ לעולם לא?" שאל ילד בשם פֶּרְנַטִּיס, שהיה די חדש בבית-היתומים, ולכן לא ראה את האגרוף עד שפגע באוזנו. "אי! אמר."

"אל תשאל שאלות טיפשיות!" אמר גרמפקין, שהגדיר כשאלה טיפשית כל שאלה שלא ידע לענות עליה. "כל מה שאתם צריכים לדעת זה שהאונייה הזאת תהיה הבית שלכם בחמשת השבועות הבאים." "חמישה שבועות, אדוני?" שאל פיטר.

"אם יהיה לכם מזל, " אמר גרמפקין והוציא את ראשו מן הכרכרה כדי לבדוק את השמים. "אם סערה לא תעיף אתכם עד אמצע הדרך לגיהנום, " אמר ושוב חיך. "או יותר גרוע." "יותר גרוע מהגיהנום, אדוני?" שאל ג'יימס.

"הוא מתכוון אם האונייה תטבע, " אמר טאבי טֵד, שניחן בכישרון לראות תמיד את חצי הכוס הריקה, "ואנחנו נישאר בים ונצטרך לשחות בשביל לשרוד."

"אבל אני לא יודע לשחות, " אמר ג'יימס. "אף אחד מאיתנו לא יודע לשחות."

"אני יודע לשחות, " הכריז בגאווה טאבי טֵד.

"אתה יודע לצוף, " תיקן אותו פיטר. אפילו גרמפקין חיך כששמע זאת, וגדמי שיניים צהובות הציצו מבעד לשפתיו הסדוקות.

פיטר הסתכל על הרציף וראה עוד אונייה, יפה וגדולה, צבועה בצבע שחור מבהיק. מלחיה לבשו מדים, בניגוד למלחי ארץ לעולם לא. גם עליה עלו נוסעים, והיא נראתה מוכנה להפלגה. אילו היה עליו לבחור בין שתי האוניות...

"זה ממש לא משנה, " אמר גרמפקין במצב רוח משופר. "לשחות, לצלול, לצוף - הכרישים יטפלו בכולכם לפני שתהיה לכם הזדמנות לטבוע."

"כרישים?" אמר ג'יימס.

"דגים גדולים עם הרבה שיניים, אמר טאבי טָד. "הם אוכלים בני אדם."

"ואם אין בני אדם בים?" שאל תומס. "מה אוכלים הכרישים אז?"

"לווייתנים," אמר טאבי טָד. "אבל הם אוהבים יותר לאכול אנשים, ויש

המון אנשים בים. אוניות תמיד טובעות. שמעתי על אחת... אִי!"

"מספיק לקשקש," אמר גֶרַמְפֶקִין, שהיה לו חוק נגד קשקושים

מיותרים.

הכרכרה נעצרה ליד האונייה. כשגֶרַמְפֶקִין והילדים יצאו ממנה, ירד מן

הכבש איש שמן וקירח במדי קצין מזהמים וניגש אל הכרכרה.

"אתה גֶרַמְפֶקִין?" שאל.

"נכון," אמר גֶרַמְפֶקִין. "ומי אתה?"

"סֶלְנֶק. ויליאם סֶלְנֶק. קצין ראשון, השני בסולם הפיקוד על ארץ

לעולם לא." האיש העווה את פניו כאילו נגס זה עתה בשזיף מעופש.

פיטר חשב כי סֶלְנֶק, מן הסתם, אינו אוהב להיות שני בשום דבר. "אז אלה

היתומים, מה?"

"כן," אמר גֶרַמְפֶקִין, "כולם שלך."

"אני לא אוהב ילדים," אמר סֶלְנֶק.

"אז בטח לא תאהב את אלה," אמר גֶרַמְפֶקִין.

"כבר היו לנו ילדים על האונייה בעבר," אמר סֶלְנֶק. "הם תמיד היו

מרגיזים את החולדות."

הילדים הסתכלו זה על זה. חולדות?

"מה שצריך לעשות," אמר גֶרַמְפֶקִין, "זה להקפיד איתם על משמעת."

להדגמה העיף את אגרופו לצדדים, מבלי להסתכל לאן הוא מופנה. האגרוף

פגע בפָּרְנָטִיס, שבשל היותו חדש יחסית, לא למד עדיין שלא כדאי לעמוד

קרוב לימינו של גֶרַמְפֶקִין.

"אִי!" אמר פָּרְנָטִיס.

"אדוני," אמר ג'יימס לסֶלְנֶק, "יש חולדות על האונייה?"

"שלא תעזו לשחק עם החולדות!" אמר סֶלְנֶק וסטר לג'יימס על אוזנו.

"אפשר להכין מהן מטעמים כשהאוכל נגמר."

"האוכל נגמר?" שאל טאבי טֵד, שלפתע לא רצה להתקדם עוד. "מתי?" סֶלְנֶק סָטֵר לו על אוזנו ואמר, "אחרי שנאכל אותך." גֶרְמַפְקִין הנהן בראשו בהסכמה. עכשיו היה בטוח שהוא משאיר את הילדים בידיים טובות.

פיטר סקר את השטח וחיפש מקום לרוץ אליו ולהסתתר. הוא ראה חנות למכירת מנופים וחבלים, כמה פאבים – הכלב המלוח, שירת בתים. בתהים? תהה פיטר בלבו – אבל בכל מקום ראה מלחים ופועלי נמל, אנשים חזקים בעלי ידיים גסות. הוא לא היה מצליח לרוץ עשרה צעדים לפני שאחד מהם היה תופס אותו בצווארוננו, אם סֶלְנֶק לא היה עושה זאת קודם.

"אני חוזר לסנט נורברט," אמר גֶרְמַפְקִין. הוא פנה לעבר הכרכרה, השתהה לרגע, הסתובב ואמר, "אתם, ילדים, כדאי שתשגיחו טוב על עצמכם."

בשבע השנים שהכיר אותו פיטר, זה היה הדבר החביב ביותר שיצא מפי גֶרְמַפְקִין.

"טוב," אמר סֶלְנֶק כשגֶרְמַפְקִין פנה שוב אל הכרכרה. "ילדים, עלו על האונייה. אנחנו מחכים לעוד מטען אחד ואז יוצאים לדרך."

פיטר ראה את האונייה היפה בהמשך הרציף. כמה חיילים התקרבו אליה, ובידיהם רובים מכודנים. החיילים לבשו מדים כחולים מגוהצים ונעלו מגפיים שחורים מבריקים. הם הלכו משני צדיה של עגלה רתומה לסוס, שעליה היה מונח ארגז שחור יחיד, קשור בשרשרות ונעול במנעולים.

הילדים היססו ונעצו לראשונה מבטים בוחנים בארץ לעולם לא. האונייה לא הייתה גדולה כפי שדמיינו, והיא נראתה ישנה ומוזנחת – חבליה בלויים, צבעה מתקלף וגופה מכוסה ירוקת.

"קדימה, זוזו!" אמר סֶלְנֶק.

"אני לא יודע לשחות," לחש ג'יימס.

"יהיה בסדר," אמר פיטר. "שום דבר לא יכול להיות גרוע יותר מסנט

נורברט."

"דווקא כן," אמר טאבי טד. "האוכל נגמר."
"כרישים," הזכיר להם תומס. "חולדות."
"יהיה בסדר," חזר פיטר והחל לעלות על כבש האונייה כמנהיג אמיתי.
בלבו המשיך לחפש דרך לברוח לפני צאת האונייה לדרכה.

